

[Indenrigsministeren.]

komme tilbage til Forholdene, som de vil være, hvis man tænker sig en Fremgangsmaade af en anden Karakter.

Men hvis man altsaa tænker sig, at denne Skatteomlægning skal ske indenfor den kommunale Økonomis Rammer, vil det sige, at Amterne fremtidig maa udskrive paa Sognekommunerne ca. 18 Mill. Kr. i Henhold til § 50 i Landkommunalloven i Stedet for 6 Mill. Kr. nu, og at de personlige Kommuneskatter vil blive sat op fra 58 til 94 Mill. Kr., altsaa med ca. 64 pCt.; i enkelte Amter vil de personlige Skatter gaa op med over 100 pCt., og i enkelte Sognekommuner vil de personlige Skatter forhøjes med endog 200—300 pCt.

Indenfor de enkelte Kommuner vilde denne Omlægning have den Virkning, at alle Ikke-Ejendomsbesiddere vilde faa en uhyre Skatteforøgelse, og indenfor Ejendomsbesiddernes Kreds vilde under normale Indtægtsforhold de mindre Ejendomsbesiddere faa Forhøjelser i deres Skatter, idet Indkomstskatterne vilde blive forøget med mere, end Ejendomsskatterne blev nedsat. Det vilde være en kolossal Skattegave, Skattnedsættelse, til de store og største Ejendomsbesiddere. Men det er klart, at noget saadant — og det gælder i øvrigt selvfølgelig, selv om ikke hele Omlægningen sker indenfor den kommunale Økonomis Rammer —, en saadan permanent Skattelettelse af det Omfang, vilde have en Række langt videregaaende Virkninger. Selvfølgelig vilde den, som jo ogsaa det ærede Medlem Hr. Krag i Dag omtalte, betyde, at for alle overprioriterede Ejendommers Vedkommende vilde der skabes forøget Sikring af de øverste af Prioriteterne.

Nu sagde det ærede Medlem Hr. Krag i Dag, at det, der er sket op gennem Tiden, er jo faktisk, at Staten, det offentlige, har indsat denne Skatteprioritet og derigennem gjort de andre Prioriteter usikre; og derfor er det ogsaa Statens Pligt nu at drage denne Skatteprioritet tilbage. Jeg vil dog gerne minde det ærede Medlem om, at Rækkefølgen vist har været lidt anderledes, at faktisk største Delen af de øverste Prioriteter i Øjeblikket i danske Landejendomme er indsat efter Skatternes Forhøjelse. Jeg vil antage, at der er indsat som øverste Prioriteter i danske Landejendomme i Tiden siden 1920 ca. 1 Milliard Kroner, i hvert Tilfælde deromkring. Men siden den Tid er i Sandhed Ejendomsskatterne her i Landet ikke forhøjet, tværtimod. Amtsskatterne er gaaet meget stærkt ned, nemlig fra 44 Mill. Kr. til 22 Mill. Kr. i Fjor, saaledes som det

ærede Medlem nævnte det; og for det kommende Aar vil de, saa vidt jeg kan skønne, igen gaa ned fra 22 til 18 Mill. Kr.

Med andre Ord, denne Samling af Prioriteter paa opimod 1 Milliard Kroner, som er indsat i Løbet af denne halve Snæs Aar, er indsat, efter at Skatteforhøjelsen har fundet Sted. Det er da klart for enhver, at de, som har indsat denne Prioritet, dermed har udsat sig for en vis Risiko, en Risiko, som naturligvis i nedadgaaende Tider, under svigtende Konjunkturer, kan komme til at ramme dem haardt.

Det ærede Medlem syntes at mene, at jeg næsten havde talt, som om jeg var helt skadefro over, at nogen kunde komme til at tabe deres Penge under disse nedadgaaende Konjunkturer. Nej, det er jeg skam ikke; jeg er ikke ude af Stand til at se, hvor store Vanskeligheder og hvor megen Ulykke der skabes derigennem. Men een Ting vil jeg hævde: Det kan ikke fastslaas som en Pligt for Staten, at Staten, det offentlige, det fælles Samfund, skulde overtage den Risiko, som private Udlaanere selv er indgaaet paa. Denne Tankegang i det hele taget, at den Risiko, som private Udlaanere og Privatpersoner i det hele udsætter sig for, i givet Fald, naar de økonomiske Forhold svigter, skal overtages af Staten, er en Tankegang, som den nuværende Regering aldeles ikke kan godkende. Det er en Tankegang, som op gennem den sidste halve Snæs Aar Gang paa Gang er blevet hævdet af Venstrepartiet, og det har været dyrt for det danske Samfund.

Jeg tilføjer, at det er min ufravigelige Opfattelse, at en saadan Tankegang, at Staten i vidt Omfang skal betale den Risiko, som den private Pengeanbringelse løber, kan aldrig opretholdes, hvor et sundt Finansstyre skal gennemføres.

Men nu siger Forslagsstillerne: Det er jo slet ikke Meningen, at de foreslaaede Nedsættelser af Ejendomsskatterne skal ækvivaleres gennem forøgede personlige Skatter alene ude i Kommunerne; det skal i hvert Fald kun ske for en Dels Vedkommende. Der er forskellige Udgifter, der skal overføres fra Amts- og Sognekommunerne til Staten, hvorigennem det skal muliggøres for disse to Arter af Kommuner at undvære en Del af de Indtægter, der her fratages dem. For det første skal Halvdelen af Medicinaludgifterne her i Landet overføres til Staten. Det vil sige, at Staten her skal overtage en Udgift paa 10 Mill. Kr.; men kun 4,4 Millioner af disse 10 virker som Besparelse for Amterne, idet Resten er Besparelser for Bykommunerne. Dernæst skulde, siger man,